

§ 47 e, stk. 1). Forslaget til § 47 e, stk. 3, indeholder en regel om, at den pågældende virksomhed ikke på samme tid kan pantsætte sine aktiver efter både § 47 c og § 47 d. Efter § 47 e, stk. 4, vil et tinglyst pant som udgangspunkt blive udslettet efter 10 år. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Endvidere reguleres pantets omfang i tilfælde af pantsætterens betalingsstandsning, konkurs mv. i forslaget til § 47 f.

Til stk. 1

1. Den foreslåede regel i *stk. 1* indebærer, at en virksomhed kan give underpant i »udestående og fremtidige« fordringer. Panthaveren kan dermed opnå pant i den til enhver tid værende debitorportefølje således, at virksomhedens udestående fordringer på tidspunktet for pantets stiftelse omfattes heraf, ligesom fremtidige fordringer omfattes af panteretten, efterhånden som de stiftes. De omhandlede fordringer hidrører fra salg af varer og tjenesteydelser og stiftes derfor ved virksomhedens indgåelse af aftaler om kreditsalg mv. med virksomhedens kunder. Den enkelte fordring udgår af panteretten ved ophør, dvs. typisk ved indfrielse, herunder modregning, eller ved forældelse.

Med udtrykket »[i]ndehaveren af en erhvervsvirksomhed« menes der den juridiske enhed, der ejer den faktiske virksomhed, uanset om det er et selskab eller en enkeltmandsvirksomhed. Det er således ejeren af den faktiske virksomhed, der vil kunne pantsætte virksomhedens aktiver i medfør af den foreslåede ordning. Udtrykket svarer til det, der anvendes i tinglysningslovens § 47 b, stk. 2.

Med udtrykket »simple fordringer hidrørende fra salg af varer eller tjenesteydelser« i den foreslåede § 47 d, stk. 1, 1. pkt., afgrænses panteretten til visse bestemte typer af fordringer.

For så vidt angår afgrænsningen af simple fordringer hidrørende fra salg af varer og tjenesteydelser henvises der til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2 (den foreslåede § 47 c, stk. 3, nr. 1).

Det bemærkes dog, at det af § 47 d, stk. 1, fremgår, at det er virksomhedens »udestående og fremtidige« fordringer, der kan pantsættes. Denne ordlyd svarer ikke til ordlyden af den foreslåede bestemmelse i § 47 c, stk. 3, nr. 1, hvor der blot henvises til »simple fordringer hidrørende fra salg af varer eller tjenesteydelser«. Det skal imidlertid sammenholdes med, at det i § 47 c, stk. 1, anføres, at virksomheden kan underpantsette, hvad virksomheden »ejer og fremtidig erhverver«. Forskellen mellem § 47 c og § 47 d på dette punkt er således begrundet i lovforslagets systematik

og indebærer ingen realitetsforskel i, hvilke fordringer der kan omfattes af panteretten efter § 47 c og § 47 d.

Der er ikke fundet behov for at indføre særlige regler om, at de pantsatte fordringer kan udskilles ifølge regelmæssig drift. Det vil således bero på parternes aftale, om pantsætteren kan udskille visse fordringer, uanset at de er omfattet af panteretten.

2. Ifølge den foreslåede regel i § 47 d, stk. 1, underpantsettes fordringer ved anvendelse af et skadesløsbrev. Ejerpantebrev kan ikke anvendes. Der kan heller ikke anvendes almindelige pantebrev, dvs. pantebrev, der også er gældsbevis, og hvor pantesikkerheden har samme størrelse som den personlige fordring, der fremgår af pantebrevet, og formindskes i takt med gældens nedbringelse.

Om de nærmere retsvirkninger af, at der foreslås anvendt skadesløsbrev, henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2 (den foreslåede § 47 c, stk. 1).

3. Panthaverens tiltrædelse af pantet vil i praksis kunne have mange former. Hvis panthaveren anvender de inddrivelsesformer, der er hjemlet i retsplejeloven, herunder reglerne om udlæg i løsøre og om inddrivelse af fordringer i medfør af § 538 a, indebærer det, at panthaveren har tiltrådt sit pant, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 3 (den foreslåede § 538 a, stk. 3, i retsplejeloven). Det gælder også, hvis pantet realiseres inden for konkurslovens rammer.

Ud over de nævnte tilfælde, hvor panthaverens fyldestgørelse følger direkte af lovgivningen, kan panthaveren (f.eks. et pengeinstitut) tiltræde pantet ved at hindre pantsætteren i at råde over summer, der indbetales på pantsatte fordringer på pantsætterens egen konto. Hvis panthaveren herved hindrer pantsætteren i at trække på den konto (f.eks. ved gradvis nedsættelse af trækingsretten på en kassekredit), hvor indbetalinger på fordringerne finder sted, vil det kunne udgøre en tiltrædelse af pantet, således at indbetalingerne er udtryk for, at den sikkerhedsmæssige ramme, der udgøres af pantebrevet, er anvendt i tilsvarende omfang. At indbetalingerne på de udestående fordringer blot indgår på pantsætterens konto under sædvanlige omstændigheder, vil ikke i sig selv være udtryk for, at panthaveren har tiltrådt pantet.

Til stk. 2

1. Det følger af den foreslåede regel i *stk. 2, 1. pkt.*, at fordringspantet skal tinglyses for at opnå beskyttelse mod aftaler, der i god tro indgås med pantets ejer, og mod retsforfølgning.

Der stilles ikke forslag om fastsættelse af regler om de nærmere betingelser, der skal være opfyldt for at fortrænge utinglyst fordringspant. Spørgsmålet herom